

A Szabadság

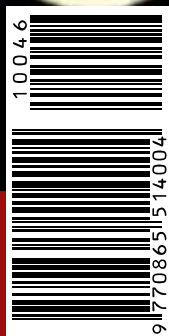
A MAGYAR KOMMUNISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)3071166

PARLAMENTI SÚGÓGÉP

**A MEGÉLHETÉSI POLITIKUSOK A ZSEBÜKRE FIGYELNEK,
NEM A VÁLASZTÓK ÉRDEKEIRE**

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNÁNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

LEGYEN ÖN IS MILLIOMOS!

Húzzunk bele, barátaim! Vészesen le vagyunk maradva az USA-val szemben. Miben? Voltaképpen mindenben. De ez most nem érdekes! Az érdekes az, hogy az amerikai parlament képviselőinek fele milliomos. Érted Te ezt? 265 milliomos ül az amerikai honatyák között, s közülük majdnem hatvannak több mint 10 millió dollárja van.

Ezt hallva, nem érzem jól magam magyar bőrömben. Mi talán rosszabbak vagyunk? A magyar nép nem érdemli meg, hogy nagy szeretettel megválasztott képviselőink legalább fele milliomos legyen?

KÉPZELT PÁRBESZÉD

Orbán Viktor hazajön az EU meg a NATO, meg nem tudom milyen csúcscsokról, és Szijjártó Péter úr, a kormányfő mindenható sajtófőnöke, a kezébe adja az újságot.

Főnök, a fiúk elkészültek a sajtószemlével – így Szijjártó Péter.

Ne fárasszál még Te is! Már nem is emlékszem, mi volt a múlt héten. Talán, ha kedd, akkor Belgium? Vagy inkább Ukrajna? Biztos nem a CIA-főnök, arra emlékszem. Good guy! Na, mindegy!

Gáz van, Főnök, az MSZOSZ bekeményítetett. „A változtatásokat csak akkor támogathatjuk, ha azok valódi egyetértéssel alapulnak és a társadalom többségét alkotók, a munkájukból élők és a nyugdíjasok jobb életminőségét szolgálják. A nemzeti együttműködés rendszere akkor lesz több üres jelszónál, ha a kormányzó párt megváltoztatja az érdemi egyeztetést

teljes mértékben nélkülöző eddigi parlamenti és kormányzati gyakorlatot.” Ilyet le mernek írni a kongresszusi papírjukban?

Te, Péter, mi lesz, ha ezek nem támogatnak? Olvasd csak tovább! Mi lesz, ha mi mégsem hívjuk meg őket tárgyalni? Vége a kétharmados forradalomnak?

Főnök, nagyobb a gáz, mint gondoltam. Azt írják, hogy „az MSZOSZ VII. Kongresszusa összefogásra és közös cselekvésre hívja fel a szakszervezetek tagságát és a még nem szervezett dolgozókat, a nyugdíjasokat”.

Te, Péter, Te valamit kihagytál. Valami keménynek csak kell jönnie. Mi tavasz óta mást sem teszünk, csak hozzuk az újabb és újabb törvényeket. Te, ezek a szakszervezetek nem vették volna észre, hogy nélkülük csináljuk? Pedig meg is mondtuk nekik, hogy nem kívánjuk az időt egyeztetésekre pazarolni. Te, lehet, hogy ezek nem vesznek bennünket komolyan? Olvasd csak tovább!

Igazad van, Főnök, még vannak itt kemény szavak az „összefogás erejéről, a szolidaritáson alapuló együttműködésről”.

Te, Péter, jó cikket olvasol Te egyáltalán? Nem Erdő Péter mondta ezt a múlt héten? Nekem nagyon bejön, amit az Öreg mond. Tudod, olyasmik, hogy az egyszerű emberek majd nagyon hamar kiábrándulnak, és kell valaki, aki megszólítja őket.

Nem, nem, Főnök, ezt nem a bíboros mondja, ezt az MSZOSZ nyomatja. Akkor viszont már én sem értem, Főnök. Mi a fenét tanultak ezek annak idején a marxista szemináriumon? Tudod, a dolgozók felvilágosításáról, meg valami osztályharcról.

Ne bántsod őket, Péter, okos emberek ezek. Tudják ezek, hogy a magyar proli nem támogat bennünket. Nehogy azt hidd, hogy bárki is közülük elolvasta a programunkat. Egy frászt! De annyira dühöseksz a szocikra, annyira elkeseredted, hogy kétharmaddal beszavaztad bennünket. Addig örülj, amíg nem esik le nekik. Ez meg igenis egy nagyon jó szakszervezet. Ők nem ébresztgetik a népet, mi meg nem bántjuk őket. Egyelőre.

HIÁNYZÓ TŰZ

Nagyon kérek, ne értsd félre a fenti párbeszédet! Soha nem történt meg, bár megtörténhetett volna. Tudod, nem akarok bírálni senkit, bántani meg főleg nem. Féltés van bennem. Félttem a magyar dolgozók jövőjét. A Fidesz-KDNP-kormány atyai gondoskodással vette kezébe a nemzet ügyeinek intézését. S, amennyiben a dolgozók is részesei a nemzetnek, úgy joggal számíthatnak a kormány támogatására. Ha így van, akkor szinte szakszervezetre sincs szükség. Ha így van!

Csak hogy nincs így! A magyar kormány nem áll a rendszerek felett, hanem része a rendszernek, amit manapság kapitalizmusnak hívnak. Orbán Viktornak viszonylag nagy politikai mozgásteret adott a hazai és a nemzetközi tőke. Rigogathatja a bankokat, adót vethet ki a multikra. Nem túl nagyot, de mégis eléggé nagyot ahhoz, hogy mi, a dolgozó tömegek elhiggyük, hogy mindezt értünk, nyomorultakért teszi.

A mozgásteret azonban véges. Addig tart, amíg a tőke alapvető érdekeit nem sérti. Orbán ezt tudja. Bizonyára tudják ezt az MSZOSZ köreiből is, végtére is az életből jönnek. Vagy talán mégsem? Elolvastam az MSZOSZ kongresszusának anyagait. Jók! Jó a helyzetelemzés, jók a követelések. Egy valami hiányzik belőlük.

A tűz! A tűz, amit úgy hívnak, hogy mozgalom.

THÜRMER GYULA

HÉTBŐL-HÉT

MIT GONDOL A MUNKÁSPÁRT?

RÖVID HÍREK – RÖVID KOMMENTÁROK

1. Óriási megtorlásra számíthat Észak-Korea, amennyiben ismét támadni fog – közölte Ri Mjong Bak dél-koreai elnök. Ri azt követően tette ezt a kijelentést, hogy az észak-koreai tüzérség száz ágyúlóvést adott le egy dél-koreai szigetre.

Munkáspárt: Ez volt az elmúlt napok híre. Ezt szajkózták a tv-bemondók, ezt írták az újságok. Persze aki vette a fáradságot és tájékozódott az Interneten, vagy legalább sorba rakta az elmúlt hetek híreit, egészen más valóságot láthat, mint amit a média sugall. Tehát nézzük: az USA és Dél-Korea hadserege hetek óta közös hadgyakorlatot tart a körzetben, szinte méterekre az észak-koreai határtól. Több mint 70 ezer katona, hajók, helikopterek, repülőök manővereznek és lőnek a körzetben. Mi ez, ha nem provokáció? Szöul is elismeri, hogy múlt kedden rakétagyakorlatot tartottak, mielőtt megszólaltak volna az északi fegyverek. Persze állítólag nem észak felé lőttek... Mit kellett volna tennie a KNDK-nak? Megvárni, amíg kiderül, hogy merre esik le a határaik mellett fellőtt rakéta? Túl erőteljes volt a válasz? Meglehet. De ez akkor is válasz volt, nem a népi Korea támadott, nem ő provokált. S végezetül gondoljuk végig, hogy kinek használhatta mindez? Kell a KNDK-nak, hogy a világ médiája gyalazza? Hogy ne lehessen tárgyalásztalhoz ülni? Aligha. Jól jön a dél-korai kormánypártnak és elnöknek, hogy honvédőszerepbentündökölhet, elterelve a figyelmet a gazdasági problémákról és korrupciós ügyekről? Gyaníthatóan igen. Rendeznek választásokat jövő év elején Dél-Koreában? Igen. Mindezek fényében gondoljuk végig még egyszer a fenti hírt.

2. Tamás Gáspár Miklóst is elküldik az MTA Filozófiai Kutatóintézetéből.

Munkáspárt: TGM eltávolítása ugyanúgy politikai lépés, mint annak idején az intézménybe való helyezése volt. Ez is, az is helytelen döntés volt. A Magyar Tudományos Akadémia -hasonlóan más állami finanszírozású szervezetekhez – nem lehet kádertemető.

3. A születések száma nagyobb mértékben csökkent, mint a halálozásoké, ezért 2010 első kilenc hónapjában a természetes fogyás nagyobb mértékű volt, mint 2009 ugyanezen időszakában; a becslült népességszám 9 millió 998 ezer fő volt.

Munkáspárt: Sokan ilyenkor szoktak nemzethalált vizionálni, kilátástalan búskomor merengőt járni. Főlöské. A fiatalok akkor vállalnak gyereket, ha biztosnak látják a jövőjüket. Nem csak a sajátjukat, hanem gyermekeikét is. Ehhez kell biztos munkahely és lakás. Kell tényleges GYED és GYES. Ha ez meglesz, gyerekeket is mernek vállalni a fiatalok.

4. A Puskás Tivadar Távközlési Technikum lehet az első újonnan megnyitott honvédségi szakközépfiskola.

Munkáspárt: A szakközépfiskolák lezüllesztése, beleértve a honvédségi tanintézményekét is, a rendszerváltás bűne. Ha a kormány újjá akarja szervezni az iskolákat, azt támogatjuk. Támogatjuk, mert a jövőt nem lehet megalapozni felkészült, valós szaktudással rendelkező fiatalok nélkül. S támogatjuk azért is, mert a Honvédség renoméján jócskán van mit javítani.

5. Az új médiatörvény szerint a nemzeti hírügynökség gyártja a hírműsorokat, működteti a médiaszolgáltatók hírportálját.

Munkáspárt: A televízió vagy a rádió nem attól mond igazat vagy hazudik, mert a híreket egy vagy két szerkesztőségben rakják össze. A gond ott kezdődik, ha a távirati iroda alatt működő központi szerkesztőségben tisztán pártutasításokat hajtanak végre. S utána az összes állami médium cenzúrázott híreket sugároz. Az új médiatörvény ezt egyszerűbbé teszi, mint korábban - ezért a törvény nem jó. Olyan jogszabály kell, amely hosszú távon, ciklusokon átívelően anyagiilag is biztosítaná a tévé és a rádió működését, hogy az adott kormány ne tudjon rá nyomást gyakorolni.

6. A városüzemeltetésért felelős főpolgármester-helyettes szerint az általuk kidolgozott új városirányítási modellben könnyebb lesz kiszűrni az esetleges hibákat és a korrupciót. György István szerint véget kívánnak vetni az informális csatornákon működő „Hagyó-modellnek”.

Munkáspárt: Most mondjuk erre, hogy ámen, úgy legyen? Mert legyen úgy! Tarlós István és a Fidesz azért nyert, mert az embereknek végképp elege lett a szocialisták és liberálisok gátlástalan lopásaiból. Készséggel elhiszük, hogy egy új vezetési modell mindent megold, habár lehet a legjobb struktúra is, ha a végrehajtó és az ellenőrző is tolvaj. Mondjuk Demszky és Hagyó, illetve az MSZP és az SZDSZ. Biztosítékot az jelentene, ha az összes fővárosi szerződést nyilvánosságra hoznák. Nem egyszer, valamikor, hanem azonnal, a megkötésük után. Biztosíték lenne az is, ha a képviselőket vissza lehetne hívni. Nem négyévente, hanem amikor szükséges. Önmagában ugyanis a fideszes párttagkönyv nem jobb biztosíték a korrupció ellen, mint a szegfűs.

7. A segélyszervezetek számláján eddig 406 millió forint pénzügyi adomány gyűlt össze a vörösiszap-károsultak megsegítésére a karitatív adományokról készült legfrissebb kimutatás szerint.

Munkáspárt: Ez nagyon szép, a társadalmi összefogásnak csak örülni lehet. Egyetlen nagy kérdés van már csak, itt, a tél küszöbén: miért van ez az összeg még mindig a számlákon?

MEGÉLHETÉSI POLITIKUSOK: CSAK AZ ÁR SZÁMÍT?

A magyar parlament képviselőinek többsége legalább két lovat ül meg egy fenékkal: országgyűlési képviselő és polgármester. Az ügyesebbek négy-öt politikai állást is halmoznak, havi összjövedelmük így meghaladhatja a másfélmillió forintot – természetesen járulékok és költségtérítések nélkül. De nem csak a pénzről van szó. Elvégezhető tisztességgel így bármelyik munka? A válasz természetesen igen, sőt. A megélhetési politika támogatásában évek óta páratlan egységben van az MSZP és a Fidesz.

- Polgármester úr! Ön nem csak a kerületet vezeti, hanem tagja a fővárosi önkormányzatnak és a parlamentnek is. Az országgyűlésben bizottsági tag is. Összesen így havonta több mint másfélmillió forintot visz haza. Nem gondolja, hogy valamilyen fizetéséről le kellene mondania? - Nem.

A fenti párbeszéd egy budapesti munkáskerület önkormányzatának alakuló ülésén hangzott el. A páratlan pófátlnság csak a karzaton ülöknek tűnt fel. A kérdező ellenzéki képviselő is tudta, hogy milyen választ kap, a polgármesternek és híveinek is nyilvánvaló volt a válasz. Nem véletlenül, ez a párbeszéd négy évvel korábban már elhangzott, csak éppen fordított szereposztásban. Akkor sem történt semmi, most sem. Amióta a parlament eltörölte a „rendszer váltás demokratikus ballépését”, az országgyűlési képviselők és polgármesterek összeférhetlenségét, a

pártok féltve őrzik a megélhetési politika „Szent Grálját”.

POLITIKAI IPARÁG

Magyarországon ma több tízezer élnek a politikából. Parlamenti és helyi képviselők. Kisebbségi önkormányzatok tagjai, bizottsági tagok és külső tanácsadók.

Ha hozzá csapjuk a kiszolgáló személyzetet, a titkárnöket, sofőröket és „szakembereket”, a szám valószínűleg meghaladja a százezret. Ezeknek az embereknek töredékét választjuk csak meg, a többi a „politikai iparág” velejárója. Több mint százezer ember, aki az ég egy adta világon semmit sem termel, viszont az országnak – azaz nekünk adófizetőknek – a legkisebb becslések szerint is évi 40-50 milliárd forintba kerül. Ha ezt megszorozzuk húsz évvel, az összeg birtokában nyugodtan az IMF szemébe nevelhetnénk, s némi

túlzással metró lehetne Záhonytól Budapestig. Ez persze vicc, a költségvetésből ide áramlott pénz azonban tény.

A parlamentben jelenleg minden ötödik képviselő polgármester, értelemszerűen a Fidesz frakcióban ez az arány még magasabb, 226 emberből 76-an vezetnek valamilyen várost, kerületet vagy községet. Sajnáltni a többieket sem kell, túlnyomó többségük valamilyen helyi önkormányzat képviselője. Egy fővárosi képviselőség például legalább havi 114 ezer forinttal jár, a parlamenti fizetéssel, „fapados” bizottsági hellyel együtt is ez már eléri az egymilliót. Egy nagyobb város polgármestere pedig kapásból hazavisz másfélmilliót. (A jobbról látható négy fényképes adatblokk messze nem a kirívó fizetéseket tartalmazza, inkább csak „normális” átlag.)

Emellé még járnak a különböző járulékok és költségtérítések, amelyeket érdekes

Garai István (MSZP)

- országgyűlési képviselő (864 987 Ft)
- Bács-Kiskun megyei közgyűlés tagja (80 322 Ft)
- Kiskunfélegyháza alpolgármestere (126 856 Ft)
Összesen: 1 199 021 Ft

Botka László (MSZP)

- országgyűlési képviselő (1 085 292 Ft)
- Szeged polgármestere (670 800 Ft)
Összesen: 1 756 092 Ft

Pokorni Zoltán (Fidesz)

- országgyűlési képviselő, az Oktatási, tudományos és kutatási bizottság elnöke (614 460 Ft)
- fővárosi közgyűlési képviselő (270 242 Ft)
- Budapest XII. kerület polgármestere (754 000 Ft)
Összesen: 1 638 702 Ft

módon mindenfajta fogadkozás ellenére sem törölt el a parlament. Az erről szóló népszavazást viszont sikerült megfúrni...

FENÉK ÉS LÓ

De ez csak a dolog pénzügyi része. A kérdés másik része, hogy meg lehet-e ülni egy fenékkal nem hogy két, hanem három-négy lovat is? Azaz el lehet-e tisztességesen végezni egy időben három-négy egész embert követelő munkát? Rogán Antal például tud-e egyszerre belvárosi polgármester, budapesti és parlamenti képviselő, ráadásul az Országgyűlés gazdasági bizottságának elnöke lenni? Avagy a szocialista Horváth Csaba fővárosi vagy parlamenti, esetleg bizottsági munkáját helyezi előtérbe? A parlamenti pártok válasza erre: igen, hogyne. Bármit. Ebben egy platformon van az MSZP és a Fidesz, de az álláshalmazs ellen küzdő Jobbik is fokozott toleranciával viszonyul a kérdéshez, ha saját képviselőiről van szó. Az LMP meg egyszerűen hallgat.

Az álláshalmazsának van persze praktikus oka is. A politikusok szeretik az önkormányzatokat, mint hátszínűt. Akkor lesznek országgyűlési képviselők, ha összegyűjtik a megfelelő számú ajánlószelvényt, és ezt csak akkor tudják teljesíteni, ha polgármesterként helyi szinten ismertek.

Végezetül érdemes elgondolkodni egy harmadik szemponton is: azok a politikusok, akik egzisztenciálisan függenek politikai állásuktól, mennyire az emberek érdekeit és mennyire saját vagy támogatóik hasznát figyelembe véve hozzák meg döntéseiket?

Ráadásként: ki mennyiért vehető meg?

Karvalics Ottó (KDNP)

- országgyűlési képviselő (1 178 632 Ft)
 - Somogy megyei közgyűlés tanácsnoka (171 000 Ft)
 - Barcs alpolgármestere (200980 Ft)
- Összesen: 1 550 612 Ft

AGYONRÁG, HA KI NEM METSZED!

Országgyűlési képviselő, polgármester, alpolgármester, bizottsági elnök, bizottsági tag, orvos, jogász, cégvezető...

Lehetne folytatni a sort, de nem is ez a lényeg. A lényeg: mi a közös bennük? Egyszerű. Az, hogy az első címhez – a parlamenti székecskéhez – gyakorlatilag bármelyik további kapcsolható.

Nincs is ezzel semmi baj, ha azt nézzük, hogy honatyáink kvalitásai már-már Szupermenével hasonlatosak, s képesek azonos időben, különböző helyeken, minden általuk elfogadott, felelősségteljes feladatuknak megfelelni.

A baj akkor kezdődik, ha megkérdezzük: Képviselő Úr! Amíg Ön a Parlamentben szolgálja a nép javát, ki ül a – szintén Ön számára fenntartott – polgármesteri széken?

S amikor Ön bizottsági üléseken vesz részt, ki képviseli a választókat a parlamentben vagy az önkormányzatban?

Bonyolult kérdések ezek, nem is ildomos firtatni őket.

De azért talán egy kicsit érdemes. Ha másért nem, hát azért, mert a választók adóforintjai tartják el a parlamenti képviselőket, az önkormányzati képviselőket, a polgármestereket, alpolgármestereket, ne soroljuk.

A fenti pozíciók párosítása – triplázása – fokozása viszont egy dolgot biztosan eredményez: egy zsebbe sokfelől sok pénz áramlik.

Elsősorban azonban mégsem a pénzt sajnálom. Ha valaki megdolgozik érte, kapja meg kialakított bérét. De ha nyilvánvaló, hogy bizonyos feladatainak nem tud eleget tenni azért, mert más feladatok elvonják erőit, tisztességtelen, hogy mások elől elveszi a lehetőséget.

Pillanatnyilag hivatalosan (!) úgy félmillió ember munkanélküli Magyarországon, nem elhanyagolható részük diplomás, érettségizett, különféle pozíciókra tökéletesen alkalmas szakember.

Miért kell egyetlen személynek sokszor százazres díjazáshoz jutnia, ha azzal több embernek teremthetnénk munkahelyet, s valóban azt látnánk: valaki valóban ellátja az elvállalt feladatokat?

Sajnos erre is egyszerű a válasz. Azért, mert kormányváltás ide vagy oda, a hatalmi mechanizmus semmit sem változott. Annak adnak, akinek ígérték, lehetőség szerint minél többet. Persze ne a választási ígéretekre gondoljunk, az átlagember felé tett fogadkozások rég elvesztek a kétharmados paraván mögött. De ne legyünk igazságtalanok: az ellenzéki urak sem idegenkednek az „álláshalmazs” oly gyakran ostorozott intézményétől...

Petőfi Kont és társai költeménye jut eszembe, mélabúsan, már-már reménytelenül, de belőle mégis erőt merítve. Hogyan fejezte be sorait forradalmár-költőnk? „Király-fene rágja tested / agyonrag, ha ki nem metszed!”

Lehet nevetni forradalmi gondolatokon. Lehet úgy gondolni, hogy a Munkáspártot már csak a lélek tartja egyben. Hát ne tessék nevetni! A forradalmi eszme, a lélek él, és újra megmutatja népért aggódó, tetterre kész erejét!

Nem kell beletörődnünk, hogy az „urak” egymás között megalkusznak, hogy lábtörőnek néznek mindenkit, aki nem szólhat bele közvetlenül a hatalomba!

Beszélgjünk, beszélgessünk, ha tetszik: szerveződjünk! Már nem tartható állapot, hogy a mi ügyünket, az emberek ügyét zseb-érdekké aljasítják újra meg újra.

Kormány! Parlament! Egymillió munkahelyet ígérték tíz éven belül. Ennyit laza kézmozdulattal 3-4 év alatt tettek tönkre anno. Rendben, uralkodjatok még, de osztozzatok is! Rengeteg tehetséges ember áll elkecseregetten a munkanélküli hivatalok előtt, akik szívesen osztoznának a teherben. S lehet, nekik csak kevés jutna a munka gyümölcséből – de azért mégis jutna.

Még kér a nép...

MŰSORON KÍVÜL

Vörös lobogók alatt. A magyar főváros Szabadság terén. A felszabadítók emlékműve előtt. A nagy októberi szocialista forradalom 93. születésnapján. A világmegváltó szabadság reményében magyarok tisztelegtek. Szép szavakkal, dallal, virággal.

A magyar kommunisták és ifjaik meghajtották zászlajukat a hajdani orosz bolsevik nemzedék és a népünket felszabadító hős utódaik emléke előtt.

Az ünnepi műsor után kis csoportokban még együtt maradtak az ünneplők. A közös küzdelmek veteránjai örültek egymásnak és gratuláltak a szép ünnepség fiatal rendezőinek.

És ekkor érkezett egy koszorúba formált, örökzöldbe foglalt, tűzpiros rózsákból alkotott, gyönyörű csokor.

Műsoron kívül.

Hárman hozták. Egy idős pár a legény unokával. Jöttükre a beszélgető csoportok elcsendesedtek. Megnyíló sorfaluk között lépdelt a három az emlékműig.

Rózsáik vöröse szinte lángolt. Hirdette a hála, az emlékezés, a hit hervadhatatlan időszerűségét.

Az ifjú előlépett a koszorúval, és elhelyezte. Neve: Papadopoulos Theodosiosz. A bolsevik eszme az öröksége. Családi hagyomány. Kommunista hagyomány.

SOLYMÁR TAMÁS

KI AZ UTCÁRA! TERJESZD A SZABADSÁGOT!

Egymással versengve rendezik a Szabadság-bemutatókat az ország párt-szervezetei.

Két tucat bemutatót jelentett be Zugló, pénteken viszik az anyagot. Sietnek, mert tudják, hogy a tét óriási. Hajdú-Bihar megyében is lázas készülődés folyik. Edényliné Nagy Mária megyei elnök két helyen rendez bemutatót, de nem maradtak le a Győr megyei, Csongrád megyei, tatányai szervezetek sem. Szolnok megye rendszeresen viszi az újságot. Mázsában sem lehet lemérni a szórólapok mennyiségét.

Tudnunk kell: a Szabadság eladása fontos, de legalább ennyire fontos a pártpropaganda is. Ezekben a hetekben-hónapokban a politika beszorult a falak közé. A televíziók cenzúrázzák a híreket. Már említést sem érdemel, ha szélsőséges elemek békés kommunista fiatalokra támadnak...

De mi nem pihenünk! Nekünk a politika nagyon is az utcai munkát jelenti!

Ott vagyunk Csepelen, Angyalföldön, a belvárosban, Budán és szerte az országban.

A vasútállomás és a villamos sem aluszik szórólap és Szabadság újság nélkül. A Móricz Zsigmond körtéren érdeklődéssel fogadták a központi alapszervezet hangyaszorgalmú tagjait. Bár az ott

üzemelő újságárusnál is lehet kapni A Szabadságot, azt még külön kérni kell, és a kedves eladó, pár perc várakozás után előbányássza valahonnan a mélyből. Azt mondják, elő van írva, hogyan kell elhelyezni a lapokat. Szerencsére máshol jól láthatóan elhelyezik újságunkat. Náluk biztos így van...

Fodor István fáradhatatlanul járja az újságárusokat, és naponta beszámol a tapasztalatairól.

Szóval legyünk bátrak, kérjük el az újságot! Nincs más megoldás.

A Szabadság terjesztése komoly politikai munka, hiszen a Munkáspárt politikáját visszük utcára, könyvtárba, civil szervezeteknek.

Nekünk most is ki kell menni az utcára, ahogyan elvtársaink többsége teszi. Sok sikert!

Most ez a legfontosabb propaganda-munka!

HŐSÖKRE EMLÉKEZTEK KECSKEMÉTEN

Kecskeméten – a hagyományokhoz híven – a városi szervezet idén is megemlékezett a Magyarország szabadságáért életüket áldozó szovjet katonákról. Az aktivisták megkoszorúzták az 1945-ös emlékművet, majd csendes főhajtással tisztelegtek az elesett hősök történelmi tettei előtt.

BABEUF, „AZ ELSŐ KOMMUNISTA”

250 éve, 1760. november 23-án született Francois-Noel Babeuf francia forradalmár, az egyenlők összeesküvésének vezetője, „az első kommunista”.

Apja elszegényedett katonatiszt volt, ő maga nehéz körülmények között nőtt fel. Kezdetben úrbéri ellenőrként dolgozott szülőföldjén, azaz a kollektív jogok hagyományát őrző pikárdiai parasztság ellen kellett a földesurak jogait bizonyító, elfeledett jogszabályokat előásnia. A rendszer igazságtalanságait felismerve felvetette a földosztás gondolatát, majd eljutott a kollektív gazdaságok szervezéséig.

Az 1780-as évektől cikkekben, levelekben fejtette ki nézeteit. 1789-ben le is tartóztatták, mert az adózás megtagadására szólított fel, de 1790-ben felmentették. Lapjában agrárreformot, földosztást, a földjáradékok felszámolását követelte, továbbá a valódi egyenlőséget. Babeuf ez utóbbin nem a törvény előtti egyenlőséget értette, hanem a vagyon egyenlőségét, azaz a tulajdon megszüntetését; a római államférfihoz hasonló földreformot tervezve vette fel a Gracchus nevet.

1791-től különböző tisztségekre választották meg, de radikális nézetei miatt mind-egyikről rövid időn belül le kellett mondania.

Végül mégis börtönbe került, amit akár szerencsének is felfoghatott, hiszen így túlélte a jakobinus terrort. 1794 nyarán, néhány nappal Robespierre bukása előtt szabadult, s ott folytatta, ahol abbahagyta, csak most már a jakobinusok helyett a Direktóriumot támadta. Írásai miatt több ízben lecsukták, s a rácsok mögött dolgozta ki kommunisztikus elméletét.

A fogyasztási kommunizmus felszámolta volna a magántulajdont, a pénzt és a kereskedelmet, a jó minőségű létfenntartáshoz szükséges dolgokat mindenki egy közös raktárból kapta volna meg.

Kiáltványának megjelenése után ismét le akarták tartóztatni, ezért illegalitásba vonult és titkos társaságot szervezett. Az egyenlők összeesküvésének célja a Direktórium megbuktatása, az 1793-as alkotmány helyreállítása, a Babeuf szerint elkerülhetetlenül kirobbanó felkelés elősegítése volt. A rendőrség gyorsan nyomukra akadt, s 1796. május 10-én letartóztatta az összeesküvés vezérkarát. Babeuf híveinek egy csoportja augusztus végén megkísérelte kiszabadításukat, de ezt a hatóságok könnyedén megghiúsították.

1797. május 26-án Babeuf-öt és az összeesküvés katonai vezetőjét, Darthét halálra ítélték, hat embert pedig deportálásra. Babeuf és Darthe ezután öngyilkosságot kísérelt meg, de csak azt érték el, hogy másnap sebesülten küldték őket a nyaktiló alá.

Franciaországban lényegében ezzel zárult a forradalmi hullám, hamarosan Napóleon uralma következett. Az összeesküvés történetét a deportálásra ítélt Philippe Buonarroti írta meg, az ő közvetítésével terjedt el a babeufizmus, amelyet a kommunizmus egyfajta szellemi elődjének tartanak. ■

210 ÉVES A LÁTNOK-KÖLTŐ

1855. november 21-én több mint húszezer ember kíséri ki Vörösmarty Mihályt a Kerepesi temetőbe. Ez volt az első nagy tömegdemonstráció az önkényuralom ellen.

Vörösmarty meghalt, de a szabadság és függetlenség iránti vágy új csillagai születtek meg a nemzet szívében. 1918-ban megalakul a haladó írók egyesülete, a Vörösmarty Akadémia, melynek első elnöke Ady Endre.

1800. december 1-én született a Fehér megyei Kápolnásnyéken.

Nehézorsú, örldő ember és költő volt, de a politikában is állást foglalt. Amikor Széchenyi és Kossuth között éles vita robban ki, Vörösmarty is hallatja szavát. A legnagyobb tisztelettel szól Széchenyi nemes történelmi szándékairól, de a vitában Kossuth mellett foglal állást. A költő barátaiból alakul meg a Nemzeti Kör, amely évekkel később Radikál Kör néven folytatja munkáját. Ebben a körben szavalja el Petőfi híres versét:

„Még kér a nép, most adjatok neki!
Vagy nem tudjátok, mily szörnyű a nép
Ha fölkel, és nem kér, de vesz, ragad?
Nem hallottátok Dózsa György híret?”

1844-ben Kossuth javaslatára választják be a Végelet elnökségébe. Vörösmarty nagy cselekedete: a Nemzeti Körrel kiadhatja Petőfi verseit.

1846-ban a galíciai jobbáglázadás tragikus lefolyása és súlyos következményei mélyen megrendítik. Wesselényinek írt levelében a jobbágykérdés megoldatlanságát vészekkel teli „ördögi helyzetnek” nevezi.

Magyarországon is éleződnek a haladó és reakciós erők közötti feszültségek. Ekkori vívódásait Országháza és Az emberek című nagyhatású és ma is időszerű költeményeiben írja meg. „És a nemzet áll fagyottan / Tompa, zsidadt fájdalomban.”

A második világháború embertelen poklában írja Babits: „Vörösmarty azóta megváltozott... Az én nagy költőm még nagyobbra nőtt.” Ő az emberiség nagy sorskérdéseit boncolgató látnok-költő.

Vörösmarty elítélte az emberi méltóság meggyalázását, a nemzeti fanatizálást és félelmetes módon sejtette meg a huszadik század torzulásait.

Eszmeisége az egyetemes emberi humanizmust és a haza feltétlen odaadó szeretetét hordozta magában, olyan szociális érzékenységgel párosulva, amelyet ma csak az igaz baloldal mondhat magáénak.

„Mi dús a föld, s emberkezek még
Dúsabbá teszik azt,
És mégis szerzte dül az inség
S rút szolgaság nyomaszt.”

„A múltba csak azért tekintünk vissza, hogy ezzel is a jövőt készítsük elő.”

1945-1948: fordulópont Magyarország életében. Az ország visszanyeri függetlenségét, a szovjet csapatok kiverik a németeket az országból. A kommunista párt legálisan tevékenykedhet. A kommunistáknak most lehet és kell is megmutatniuk, hogy képesek megvalósítani mindazt, amiről évtizedek óta beszélnek, képesek a dolgozó tömeg érdekeit kifejező új országot teremteni. Milyen az akkori párt? Mit akar Kádár és Rajk, mit a Moszkvából érkezett Rákosi, Gerő és Révai? Az irodákban kell-e ülni vagy ki kell menni az utcára? Merjenek-e az emberek közé menni, mit kell mondani, hogy megértsék: a kommunista párt a dolgozóért van? E kérdések csak látszólag szólnak a múlttól, a ma válaszai is benne rejlenek.

A magyar munkásmozgalom történetét feldolgozó sorozatunk korábbi részei olvashatók A Szabadság honlapján.

JÖN A GYORSVONAT

Az 1945. novemberi választásokon kiderül, hogy a kommunisták egyelőre még nem élvezik a választók bizalmát. Az események azonban felgyorsulnak, gyorsvonati sebességgel közeledik a szocialista forradalom.

A MOSOLYGÓS MARSALL

1945. november 19-én a Tildy-kormány tagjai felkeresik Kliment Jefrimovics Vorosilov marsallt, a Szövetséges Ellenőrző Bizottság orosz elnökét az Andrassy út 101. alatti villában. (2008-ig a MUOSZ székháza volt ott.)

A szovjetek kínosan adnak a francia protokollra, Vorosilov rövidesen „levizítál” a miniszterelnöknél, s Tildy szavaival élve, „névjegyét itthagya valamennyi miniszter számára”. Vorosilov 64 éves ekkor, élő legenda, a 1918-20-as orosz polgárháború egyik hőse.

Élvezi Sztálin bizalmát, ami nyilván segít abban, hogy a körülményekhez képest elegánsan, sőt mosollyal képviselje a győztesek érdekeit a legyőzött Magyarországon. A szovjet hadsereg napján fogadást ad a Britannia (ma Béke) szállóban, ahol ott tolong az egész magyar elit. A cigány a kormánynak húzza a nótát, s persze a Horthy-rendszer páratlan népszerűségű színészének, Jávor Pálnak és feleségének, Landesmann Olgának. A szovjeteket ekkor még kielégíti a polgári Magyarország, nem törekszenek a fennálló társadalmi rend gyors megváltoztatására.

FRANK SINATRA A KOMMUNISTÁK ELLEN

A helyzet azonban változik. 1946. március 5-én, az USA-beli Fultonban, a Westminster

College hallgatói előtt beszédet mond egy idős ember, akinek ekkor semmilyen hivatalos funkciója nincs, mégis az Egyesült Államok elnöke konferálja be. Igen, ő „Nagy-Britannia megmentője”, Sir Winston Churchill. A szónok a Szovjetuniót vádolja terjeszkedéssel, azzal, hogy mint a színházakban, vasfüggönnyet ereszt le Európa keleti és nyugati része közé. Összefogást sürget, és minden álma meg is valósul. 1949-ben majd létrejön a NATO, Németországot visszaveszik a nyugati rendszerbe.

A tőkés világ soha nem nyugszik bele abba, hogy a Szovjetunió erősebb lett, s újabb országok előtt nyílik meg a szocializmus lehetősége. A tőkés világ revánsot hirdet. 1947. áprilisában Truman amerikai elnök meghirdeti a Truman-doktrínát, amely alapján pénzügyi és katonai segítséget adnak Törökország és Görögország tőkés erőinek. Mindkét országban polgárháború folyik akkor. Az amerikai segítséggel véres csatákban verik le a kommunista ellenállókat. Akkor menekülnek ezrével görögök Magyarországra, és születik meg Beloiannis település. 1947. júniusában Marshall amerikai külügyminiszter meghirdeti a Marshall-tervet.

Az USA, amely megszédte magát a II. világháborún, pénzt ad Európa újjáépítésére, és ezzel együtt a tőkés rend megszilárdítására. 1947 tavaszán a francia és az olasz kormányból eltávolítják a kommunista minisztereket. Az 1948-as választásokon az USA nyíltan beavatkozik az olasz választásokba. Az akkori legnagyobb amerikai sztár, Frank Sinatra énekel a kommunisták ellen. De van véresebb megoldás is: a CIA megbízásából egy szicíliai maffiavezér géppuskákból lövet egy kommunista parasztyűlésre; több százan maradnak holtan.

Megkezdődik a hidegháború, amely egészen 1989-90-ig, a Szovjetunió és a

kelet-európai szocialista rendszerek megdöntéséig tart. De ekkor, 1945-46-ban még mindennek az elején vagyunk. A hidegháború megindítására reagálnak a kelet-európai kommunista pártok.

„A kommunista pártoknak minden vonalon, állami, politikai, gazdasági és ideológiai téren egyaránt, élére kell állniuk az ellenállásnak az imperialista terjeszkedés és az agresszió terveivel szemben” – mondja a Kommunista és Munkáspártok Tájékoztató Irodájának 1947. október 5-i nyilatkozata.

Taggyűlés helyett utcai rendezvényt!

Az MKP vezetése értékeli az 1945. novemberi választásokat. Kiderül, hogy 100 párttagra átlag 157 szavazat jut. Budapesten az arány magasabb, 214 szavazat, de nagyon gyengék az eredmények a nyugat-dunántúli megyékben. Meg kell újulni! A párt átalakítja a szervezetét. Megszünteti a regionális szervezeteket. A megyei pártvezetések közvetlenül a központnak vannak alárendelve. Ekkor születik meg a Rendező Gárda. 1946-ban 25-26 ezer tagja van. A helyi pártszervek vezetését ezentúl nem kinevezik, hanem választják.

Döntenek arról is, hogy intenzíven tanulni kell a tömegmunka módszereit. Rögzítik, hogy havonta legfeljebb egy taggyűlést lehet tartani, viszont kétszer kell nyílt pártnapot, azaz nyilvános rendezvényeket szervezni, sőt havonta egyszer még kultürestet is.

A párt kimondja, hogy az emberek mindennapi gondjainak megoldásában kell segíteni, és így elfogadottá tenni a pártot. Ekkor kerül be a köztudatba az „aprómunka” kifejezés.

A rétegmunka javítására szakmai csoportok jönnek létre. 1947-ben alakul meg például az MKP orvoscsoportja 4550 fővel, a pedagógus csoport 3000 fővel.

A párt taglétszáma 1946 januárjára eléri

a 653 ezer főt. A legerősebb pártszervezetek Nógrádban, Borsodban, Budapesten vannak, a leggyengébbek a Dunántúlon.

HARC A HATALOMÉRT

A Tildy-kormányt az 1945. novemberi választásokon győztes FKGP vezeti, de ott vannak a kommunisták és a szociáldemokraták is. Teljesen nyilvánvaló, hogy a kisgazdák a tőkés utat képviselik, a többiek a népi demokratikus, szocialista alternatívát.

A kisgazdák ellentámadásba lendülnek. A kérdések nagyon konkrétak: ki ellenőrzi a gazdaságot, a rendőrséget és a hadsereget.

A kisgazda támadás stratégiai célja az egész politikai folyamat irányításának megszerzése, Magyarország visszatérítése a tőkés útra.

A gazdaság irányítása 1945-től a Gazdasági Főtanács kezében van. Manapság a polgári történészek előszeretettel hirdetik, hogy ezzel kezdődik meg a „gazdaság bolsevizálása”.

A valóság az, hogy a szétzilált Magyarországon csak az erők koncentrációjával lehet az országot újjáépíteni. Ha Magyarország nem koncentrálja erőit, nem lenne képes leverní a világtörténelem legnagyobb inflációját és megteremteni 1946 nyarán a pengő helyett a forintot. Az új forint a dolgozóknak nagy segítség, mert az infláció őket sújtja leginkább, mivel nekik nincsenek aranytartalékaik, ingatlanjaik, amivel viszont rendelkeznek a tőkés rétegek.

A Főtanács főtitkára Vas Zoltán, kommunista, ekkor 42 éves. A mozgalom egyik legendás szereplője, 15 évet ül Horthy börtönében. A háború után ő Budapest polgármestere.

Túlzás nélkül mondható, hogy ha ő nincs, Budapestet az éhhalál fenyegetné. Vas Zoltán az 1950-es évek egyik meghatározó politikusa. 1953 után Nagy Imre mellé áll, s 1956-ban részt vesz Nagy kormányában. 1956 után nem tölthet be semmilyen tisztséget, a pártból is kizárják. Sok sérelem éri, 1975-ben azonban megkapja a Szocialista Magyarországért Érdemrendet.

BALOLDALI ELLENTÁMADÁS

1946. február 16-án Rákosi Mátyás a Sportcsarnokban beszédet mond, és előterjeszti a kommunisták programját: az infláció azonnali megfékezése, azonnali államosítás, a közigazgatás megtisztítása a reakciós elemektől. A párt a parlamentben és a kormányban végzett munkát hatékonyan köti össze az utcai küzdelemmel. A kiosztott föld védelmében

sokezes nagygyűléseket szerveznek szerte az országban. Ekkoriban ugyanis a volt nagybirtokosok ügyvédi segédlettel igyekeznek visszaszerezni elvesztett földjeiket. Szabolcsban például a kiosztott földek felére jelentenek be igényt a volt tulajdonosok.

Veszélybe kerül a háború utáni Magyarország egyik legalapvetőbb vívmánya, a földreform.

A párt kiadja a jelszót: Földet vissza nem adunk!

Az MKP, az SZDP, a Nemzeti Paraszt-párt és a Szakszervezeti Tanács 1946. március 5-én megalakítja a Baloldali Blokkot. Kijelentik: együttes erővel veszik fel a harcot „az előretörő reakcióval szemben, amely elsősorban a Független Kisgazdapárt jobbszárnyán gyülekezik, és amely a magyar demokrácia vívmányait veszélyezteti, továbbfejlesztését akadályozza, az ország gazdasági talpraállását hátráltatja, és hazánk elszigetelésével demokratikus szomszédjaitól a béketárgyalások küszöbén mérhetetlen károkat okoz a nemzet külpolitikai érdekeinek.”

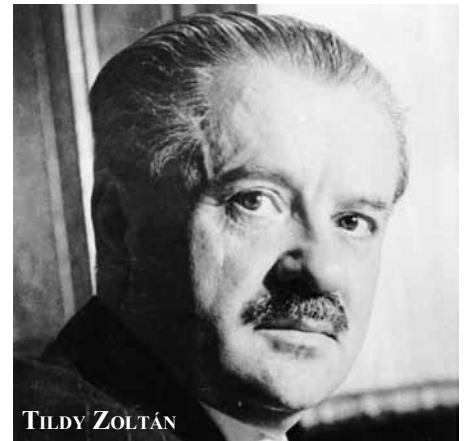
Az új szervezet világos programot ígér: megvédi a paraszti földeket, államosítja a csepeli Weiss Manfréd Műveket, a Ganzt, a bauxitbányákat, az olajforrásokat, az energiatelepeket és sok más stratégiai üzemet.

A gazdaság mellett kulcsfontossága van annak, hogy ki ellenőrzi a hatalmi szerveket.

Így van ez 1945-47-ben is, és így lesz 1989-90-ben is, amikor a rendszerváltók pontosan tudják, hogy nem szerezhetik meg a hatalmat, ha előbb nem „depolitizálják” a hadsereget, ha nem teszik tönkre az állambiztonsági szervezeteket. A tőkés történészek, Kiszely Gábor és mások, ma azt róják fel az 1945-46-as kommunistáknak, amit a tőkéssek 1989-90-ben a legnagyobb lelki nyugalommal megtesznek.

AZ UTOLSÓ CSATA ELŐTT

A tőkés erők nagy csapást jelent, hogy a parlament elfogadja az 1946. évi VII. törvényt, amely szerint „büntetendő, aki az 1946. évi I. törvényben megalkotott

TILDY ZOLTÁN

demokratikus államrend vagy demokratikus köztársaság megdöntésére irányuló cselekményt követ el, mozgalmat vagy szervezkedést kezdeményez, vezet vagy azt lényeges anyagi támogatásban részesíti.”

A törvény, amelyet Rajk László terjeszt elő, nem tetszik a tőkés pártoknak, és a mai tőkés történészek is hevesen elítélik. A mai polgári történészek adatai szerint e törvény alapján 1950-ig 5861 esetben születik elmarasztaló ítélet. Az MKP nem engedi, hogy kezdet emeljenek a demokratikus rendre.

1946. októberében létrejön a Magyar Állambiztonsági Államvédelmi Osztály, működési köre az ország egész területére kiterjed. A szolgálat vezetője Péter Gábor lesz. 40 éves, egykori szabómunkás, az illegális kommunista mozgalom aktív harcosa, mozgalmi neve „Kicsi”, ami utalás alacsony, cingár alkatára.

A későbbi törvénytörésekért súlyos felelősség terheli. 1954-ben majd életfogytiglani börtönre ítélik, de 1959-ben kegyelemmel szabadul. Megéri a tőkés rendszerváltást is, 1993-ban hal meg.

A szocialista forradalom győzelméért vívott küzdelem befejező szakaszához közeledik.

A magyar politikai élet követi a nemzetközi tendenciát, a harc kiéleződik.

A pártok felkészülnek az utolsó nagy csatára, az 1947-es parlamenti választásra. ■

TANULSÁGOK

A MUNKÁSMOZGALOM TÖRTÉNETÉBŐL:

1. A hidegháborút nem a szocialista országok kezdték. A felelős az USA, a tőkés világ, amely revánsra vágyott.
2. A kommunistákat nem a Szovjetunió juttatta hatalomra. Az ország helyreállításával, a forint megteremtésével szereztek meg az emberek bizalmát.

NEM A NATO-RA! NEM A HÁ

A SZOVJETUNIÓT LEGYŐZTÉK, KELET-EURÓPÁT BEOLVASZTOTTÁK, MOST OR

A múlt hét végén Lisszabonban ültek össze a NATO vezetői. A hivatalos indok az új stratégia kidolgozása volt.

Eddig ugye kettő volt. Az elsőnek az volt a lényege, hogy le kell győzni a Szovjetuniót.

A Szovjetunió szétesése után, a '90-es években jött a második, ez a Varsói Szerződés volt tagországainak – értelemszerűen Oroszországot leszámítva – bekebelezését szolgálta.

Most Moszkván van a sor, beérett a gyümölcs: Nyugaton már nem veszélyt, hanem üzletet látnak a keleti államokban. Az oroszok meg „elég hamburgert ettek már”, hogy elhiggyék, csupa báránybőr immár a farkas.

A NATO főtitkár most mosolyogva azt mondja, hogy Oroszország többé nem ellenség, sőt, idővel magába az euroatlanti szövetségbe is beléphet.

Nem csupán az érdekesség kedvéért: annak idején, a NATO megalakulásakor a Szovjetunió kérte felvételét, hiszen ha az alapokmányt nézzük, akkor csupán egy védelmi szervezetről van szó. Nem lenne-e jobb együtt védekezni?

A NATO vezetői nemet mondtak, hiszen nem védekező, hanem támadó szervezetről volt szó.

A NATO most az egységes rakéta-védelmi rendszerbe való belépésre csábítja Oroszországot. Szép szavak, hiszen kinek jó az, ha egymásra néznek a rakéták.

Világos, senkinek. De akkor merre nézzenek? (A leszerelés természetesen fel sem merül. Az netán békéhez vezetne...)

Nicolas Sarkozy francia elnök kisebbségi érzéssel küzd, nem érzi jól magát, ha nem lehet előtérben, így Lisszabonban a főszerep kedvéért kimondta az igazságot: a rakétáknak Iránra kell irányulniuk!

Kell az orosz segítség, hogy folytathassák az afganisztáni háborút. Kell az orosz szárazföld, hogy onnan érkezzen az utánpótlás, s majdan egyszer erre vonuljanak ki a bizonytalan Pakisztán helyett. Ez utóbbi persze a jövő zenéje, a most elfogadott 2014-es céldátumot maga Anders Fogh Rasmussen sem gondolta túl komolyan, mondván: „Ha ellenségeink azt gondolják, hogy csak ki kell várniuk, amíg kivonulunk, akkor csalódnai fognak. Addig maradunk, amíg szükséges, hogy beféjezhessük a munkát”.

Milyen munkát?

„Nem azért vagyunk ott, hogy tökéletes demokráciát építsünk ki, még kevésbé azért, hogy modelltársadalmat hozunk létre” – ismerte be a minap David Cameron brit kormányfő.

Milyen munkát? Nos, erről Barack Obamán át Angela Merkelig már mindenki beszélt, ha más-más szavakat is használva, hiszen mást és mást akar hallani az amerikai és német szavazó. A lényeg: leverni mindenkit, aki megkérdőjelezi a nyugat-barát bábkormány uralmát. Mindenkit, aki ellenáll az ország totális kifosztásában – mert azért itt is van érc és van, persze, kábítószeriparnak és gyógyszermaffiának egyaránt eladható mák.

Ha ezt már az afgán kollaboráns erők egyedül is meg tudják tenni, a NATO távozik.

S akkor új háborúba kezd. Akkor, vagy még korábban, ha ereje engedi.

Ha meglesz a rakétaalku az oroszokkal, ha meglesz az orosz légtér, hogy innen is támadhassák Iránt.

Irán épp úgy nem fenyegeti a világot, mint ahogy Irak vagy Afganisztán sem tette.

De nem készült a Nyugat ellen hadakozni Jugoszlávia sem. Az amerikaiak és a NATO támadott minden egyes esetben.

A háború nem csak azért kell, hogy az adott országokat kiszipolyozzák, azért is fontos, hogy megmutassák: a NATO a világ ura.

Miért mennek bele ebbe az oroszok?

BORÚRA!

ORSZORSZÁG VAN SORON

Nem az oroszok mennek bele, hanem a moszkvai elit köt üzletet nyugati „kollégáival”.

Putyin és Medvegyev, a mögöttük álló oligarchák lehetőséget kapnak arra, hogy betegyék a lábukat a nyugati piacokra. Ne csak eladhassanak ott, hanem vásárolhassanak is.

Hogy részei legyenek a tőkés világban. Nem újdonság ez.

A cári Oroszország kitűnően együttműködött a Nyugattal, természetesen elsősorban akkor, amikor a nemzeti érdeket helyettesítette a hercegek és iparbárok magánérdekével.

Ez ellen tiltakoznak az orosz kommunisták. Ez ellen vonultak fel a múlt hétvégén tízezrek a portugál főváros utcáin. Nem csak kommunisták, mindenki, aki tisztában van vele, hogy egy háborús üzleti polip veszi el a levegőt a világtól. Hajt kis és nagy országot fegyverkezésbe építkezés helyett, háborúba, békés egymás mellett élés helyett.

Ezt az élősködőt NATO-nak hívják. Magyarország is a tagja, amely immár több mint ötszáz katonát dob oda áldozatként az afganisztáni pénz- és vérkatlanba.

MSZP és Fidesz vezette kormány egyaránt. ■

HÁBORÚS ALKUK LISSZABONBAN

„INTEGETNI, MOSOLYOGNI, BÉKÉT ÍGÉRNİ!” – MORMOLHATTA A HÁBORÚS SZÖVETSÉGEKET TOBOROZNI ÉRKEZŐ BARACK OBAMA.

„KATONÁVAL, PÉNZZEL ÉS CSATLÓSOKKAL SZOLGÁLHATOK” – FOGADTA RASMUSSEN NATO-FŐTITKÁR OBAMÁT.

„HÁBORÚ ÉS PÉNZ. KÖZÖS OROSZ-AMERIKAI-FRANCIA BIZNISZ EZ MÁR” – MEDVEGYEV, OBAMA ÉS SARKOZY ELNÖKÖK.

„ÚJABB KATONÁKAT KÜLDTÖK AFGANISZTÁNBA! NEM FELESELNI, MOSOLYOGNI!” – SARKOZY A LITVÁN ELNÖKNEK, A MAGYAR ÉS LETT KÜLÜGYMINISZTERNEK.

„ADDIG MOSOLYOGSZ, AMÍG MI IS MOSOLYGUNK” – CAMERON BRIT KORMÁNYFŐ KARSAI AFGÁN ELNÖKNEK.

„HÁT EZ IS MEGVOLT... NEHÉZ MELŐ VOLT, DE LETOLTUK A TORKUKON...” – CLINTON KÜLÜGYMINISZTER ÉS OBAMA.

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Fogarasi Zsuzsanna

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; telefon: 334-1509; telefax: 313-5423.

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Munkáspárt, a kiadásért felelős: Thürmer Gyula, elnök. ISSN 0865-5146

A Szabadság a Munkáspárt központjában és alapszervezeteinél előfizethető, havi 1000 forintért.